

LUSY ADAMS

SOUSED, NA ZABITÍ

LUSY ADAMS

SOUSED,
NA ZABITÍ

LA
PUBLISHING

Obsah

[Kapitola 1](#)

[Kapitola 2](#)

[Kapitola 3](#)

[Kapitola 4](#)

[Kapitola 5](#)

[Kapitola 6](#)

[Kapitola 7](#)

[Kapitola 8](#)

[Kapitola 9](#)

[Kapitola 10](#)

[Kapitola 11](#)

[Kapitola 12](#)

[Kapitola 13](#)

[Kapitola 14](#)

[Kapitola 15](#)

[Kapitola 16](#)

[Kapitola 17](#)

[Kapitola 18](#)

[Kapitola 19](#)

[Kapitola 20](#)

[Kapitola 21](#)

[Kapitola 22](#)

[Kapitola 23](#)

[Kapitola 24](#)

[Kapitola 25](#)

[Kapitola 26](#)

[Knihy Lusy Adams](#)

[O autorce](#)

Kapitola 1

MADDIE

„MADELINE, PŘÍSAHÁM BOHU, ŽE JESTLI MI JEŠTĚ JEDNOU PODĚKUJEŠ, zaškrtním tě,“ vyhrožovala Meredith, oči skryté za velkými slunečními brýlemi upřené na cestu. Její rostoucí podráždění naplňovalo kabinu auta jako těžký parfém.

Rychle jsem zaklapla pusu a polkla slova vděčnosti, která se mi formovala na jazyku, přestože jsem jí dlužila nejméně tisíc dalších. Nebýt jí, do týdne bych se zbláznila. Pobyt v hotelu nesvědčil mému produktivitě a já teď *vážně* musela pracovat – zaprvé, měla jsem se psaním další knihy neskutečný skluz, a za druhé, potřebovala jsem zaměstnat mozek, aby mi donekonečna nepřipomínal tu epickou katastrofu, ve kterou se změnila večere na oslavu mých dvacátých šestých narozenin před dvěma týdny.

Právě události té nešťastné noci mě přinutily sbalit si věci a opustit pohodlí bytu v centru Sacramento, kde jsem strávila posledních patnáct měsíců. Byt byl jednou z mnoha nemovitostí patřících mé matce, a přestože mi nabídla, abych tam zůstala, jak dlouho budu chtít, a zarytě odmítala přijmout jakoukoli peněžní kompenzaci, z čista jasna se ze mě stala vyžírka, která zneužívala její dobroty. Protože jsem neměla jiné útočiště, zakotvila jsem v předraženém hotelu o několik bloků dál, doufajíc, že brzy seženu nové, permanentní bydlení. Nesehnala. Jedna prohlídka střídal druhou, ale nic mě neoslovilo. Tehdy mi na záchranu přispěchala Meredith. Šťastnou shodou náhod se právě uvolnil jeden z bytů v jejím domě v San Francisku, a tak mi ho nabídla k pronájmu. Ať tvrdila cokoli, navždy budu jejím dlužníkem.

„Neublížíš mi,“ odmítla jsem. Neměla jsem nejmenších pochyb, že by mohla. Byla sice skoro o deset centimetrů menší, ale několikrát týdně trénovala thajský box. Dokázala by se mnou vymést podlahu na dvacet způsobů a ani by se nezapotila. „Jsem tvoje oblíbená klientka.“

„Se zlomenýma nohama pořád můžeš psát,“ odvětila zcela vážně. „Vlastně bys asi byla o dost produktivnější než teď. Tak mě nepokoušej.“

Se smíchem jsem zavrtěla hlavou. S Meredith jsem spolupracovala od samotného začátku své literární kariéry, kdy se ujala mého prvního rukopisu a protlačila ho do nakladatelství v rekordním čase. Od té doby uplynuly skoro čtyři roky, a protože jsme byly podobně staré, staly se z nás dobré kamarádky. Pokud jsem nepočítala svou mladší sestru Libby, byla vlastně moje jediná kamarádka. Jakožto knihomol a šprt jsem na střední žebříčky popularity rozhodně nelámala. Na vysoké se situace trochu zlepšila, hlavně díky mému ex Jeffreymu, ale po promoci jsem ztratila kontakt s většinou lidí, se kterými jsme se přátelili.

„Země volá Maddie.“ Meredith mi před obličejem ostře luskla prsty. „Jsme tady. Vypadni z mého auta.“

Bez otálení jsem vystoupila z klimatizované kabiny do poledního vedra. I v polovině září léto pořád svíralo město pevně v hrsti a teploty přes den dosahovaly skoro třiceti stupňů. Slunce se mi nelítostně opíralo do odhalených ramen, přinutilo mě vyhledat úkryt ve stínu blízkého stromu, zatímco jsem si prohlížela svůj nový domov. Budova před námi přesně odpovídala všeobecné představě o domech v San Francisku – dvoupatrová, postavená ve viktoriánském stylu, s obrovskými okny a barevnou fasádou. Světle zelené obložení vyčnívalo ze záplavy odstínů červené a hnědé všude kolem. Největší lákadlo ale představovala skvělá poloha – dům se nacházel dost blízko k centru, aby bylo vše po ruce, ale zároveň dostatečně daleko od největšího šrumu.

„Líbí?“ Meredith se ke mně připojila u kufru jejího nablýskaného bílého SUV, kde se momentálně nacházel celý můj život úhledně zabalený ve čtyřech cestovních taškách. Zatímco já byla po vteřině na slunci rudá a upocená, ona pořád představovala ztělesnění dokonalosti. Alabastrovou pleť měla bezchybnou jako porcelánová panenka, štíhlé tělo zaoblené jen na žádoucích místech. Dlouhé, měděné vlasy jí splývaly přes ramena ve velkých vlnách, jasně kontrastovaly s jejími béžovými, pouzdrovými šaty. Ty neopomněla doplnit o proklatě vysoké podpatky, protože kdo nemiloval řídit v lodičkách, že?

„Je perfektní.“

„Snad tě závratná výška nájemného nepřiměje změnit názor.“

Peníze mi vrásky nedělaly. Moje první dvě knihy se prodávaly lépe, než bych se kdy odvažovala doufat, a podobně úspěšný byl i předprodej knihy třetí, která vycházela příští měsíc. V matčině bytě jsem nemusela platit účty a neměla jsem ani žádné větší osobní výdaje, jelikož jsem ze všeho nejradši zůstávala v pohodlí domova, takže valná většina mých výdělků se stále nacházela na mém účtu. „Poslední dva týdny jsem strávila v hotelu, který si za každou noc účtoval víc, než kolik za týden projí čtyřčlenná rodina. Ať si řekneš, kolik chceš, pořád ušetřím. Takže jmenuj svou cenu, já to беру. Klidně ti dám ledvinu, hlavně když nebudu muset spát další noc v hotelové posteli.“

„Ledvinu si nech, ale játra by se mi hodila. O víkendu jsem s kolegyní oslavovala vydání knihy a trochu jsme to přehnaly. Ještě teď mám kocovinu.“

„Je úterý!“

Posunula si sluneční brýle na hlavu a významně na mě zakývala obočím. V oříškových očích jí přeskakovaly nezbedné plamínky. „Přesně. Nemůžu se dočkat, až budeme zapíjet tvoje nové bydlení. Nikdy se nevzpamatuješ.“

Přála bych si říct, že žertovala, ale na to jsem ji znala příliš dobře. „Jsi zákeřná.“

„Ještě jsi nic neviděla, zlatíčko.“

„Můžeme jít dovnitř? Potí se mi i prsty na nohou.“

Meredith otevřela kufr a společnými silami jsme moje tašky vytáhly po krátkém schodišti k proskleným vchodovým dveřím. Sotva jsem vkročila do prostorné haly, brada mi spadla až na podlahu. Interiér vypadal úplně jinak, než jsem na základě exteriéru očekávala. Strop byl vysoký, podlaha z naleštěného tmavého dřeva, bílé stěny ozdobené abstraktními obrazy, originální architektonické detaily, kam se podíváš. Naproti vchodu se nacházelo široké schodiště s ozdobným kovovým zábradlím, pod nímž vedla dlouhá chodba táhnoucí se přes celou šířku domu. Připadala jsem si, jako kdybych vstoupila do domu nějaké slavné herečky.

Ohlédla jsem se na Meredith s pusou stále dokořán. „Tvrдила jsi, že je to starý dům.“

Zavřela za námi dveře a odložila moje tašky na zem. „Je. Roky zel prázdnotou, takže jsem ho zrenovovala, abych zvýšila jeho atraktivitu a

hodnotu na trhu. Dobrá poloha přitahuje zájemce, ale do rozpadlé barabizny se nikdo nenastěhuje.“

Věděla jsem, že dům zdědila po rodičích, ale pokaždé, když na ně přišla řeč, ji umně stočila jinam. Předpokládala jsem, že byli oba po smrti a stále to pro ni bylo bolestivé téma, takže jsem nevyzvídala. „Odvedla jsi zatraceně dobrou práci, je to tu úžasné – a to jsem zatím viděla jen chodbu. Proč tu nebydlíš? Kvůli práci?“ Literární agentura, která ji zaměstnávala, sídlila v Sacramentu. Taky by se mi nechtělo každý den absolvovat dvouhodinovou cestu tam a zpět.

Rty se jí zkroutily náznakem hořkého úšklebku. „Když jsem vyrůstala, nemohla jsem se dočkat, až odsud vypadnu. Nehodlám se vracet.“

Jo, rozhodně se tu stalo něco zlého. Než jsem se rozhodla, jestli se zeptat na podrobnosti, Meredith kývla ke schodišti do patra. „Tvůj byt je nahoře, ale co kdybychom tě nejdřív seznámily s novým spolubydlícím?“

Nečekala na odpověď, přesunula se před bytelné bílé dveře po naší pravici, a mocně zabouchala. „Aleku! Slyšíš mě, cukříku?“ Další zabušení. „Otevři!“

Bez odezvy.

Spustila ruku a pokrčila rameny. „Představování budete muset zvládnout beze mě.“

Její netečnost mě přiměla zpozornět. „Ale ví, že se sem dneska stěhuji, že ano?“

„Před pár dny jsem mu volala. Nemůže se dočkat, až bude žít pod jednou střechou s další milou holkou.“

Její hlas nesl podivný podtón, který mě vyplašil ještě víc. „To kvůli tomu se předchozí nájemkyně odstěhovala? Chodili spolu a rozešli se?“

Meredith se zasmála. „Rozhodně ne.“

Tázavě jsem nadzvedla obočí. „A ty?“

„Já a Jess? Ne, nejsem její typ.“

„Myslela jsem tebe a Aleka.“

„Taky ne.“

Mlčela jsem, vyčkávajíc, až to rozvede. Dramaticky si povzdychla. „Jednou na střední jsme měli úlet, ale rychle jsme si uvědomili, že nám kamarádství jde mnohem líp. Nastěhoval se sem před dvěma roky, těsně po dokončení rekonstrukce.“

„Co dělá?“ Připadala jsem si hloupě, že jsem se na nic z toho nezeptala dřív, ale lepší pozdě než nikdy.

„Rozjíždí vlastní marketingovou firmu, takže bude v práci častěji než doma. Příhodné, že? Budeš mít klid na psaní! Jestli se ti bude dařit, možná tě přizvu na naši tradiční sobotní flákárnu.“

„Na co?“

„Normální lidi by to nejspíš nazvali grilovačkou. Alek a Jess je začali pořádat zhruba před rokem. Pokud to počasí dovolí, v sobotu odpoledne se tu sejdem a válíme se venku, zatímco nám Alek připravuje ty nejlepší steaky, jaké kdy okusíš. Snažíme se scházet každý druhý víkend, ale vždycky to nevyjde.“

„Dům má zahradu?“

„Je to spíš dvorek. Pojd', provedu tě.“

Následovala jsem ji dlouhou chodbou do zadní části domu. Postupně ukazovala na dveře, které jsme míjely. „Záchod, prádelna, kumbál.“

Na konci naší cesty na nás čekaly posuvné prosklené dveře, které mi Meredith otevřela. „Dvorek.“

Protáhla jsem se kolem ní na malou, vyvýšenou verandu s posezením a plynovým ohništěm. Několik schodů pod námi se zelenal pečlivě udržovaný trávník s dvojicí bílých lehátek, na poličkách u dřevěného plotu stály květináče s bylinami. Vše doplňovaly pečlivě rozmístěné truhlíky s květinami, které dodávaly dvorku charakter.

Obdivně jsem zahvízdala. „Kdo se o to všechno stará?“

„Pověštinou Alek, manuální práce je jeho terapie. Během léta to s sebou nese velkolepou podívanou, protože seká trávník bez trika. Jestli vydrží počasí, možná se ti ještě poštěstí to vidět.“ Spiklenecky na mě mrkla. „Z ložnice sem máš skvělý výhled.“

Než jsem její slova stihla vstřebat, popadla mě za ruku a táhla mě zpět do domu. Vrátily jsme se do vstupní haly, vzaly moje tašky a vystoupaly po schodišti do patra.

První pohled na můj nový domov mi vyrazil dech. Stejně jako zbytek domu, i můj byt byl vzdušný a moderní. Vstoupila jsem do obýváku a odložila tašky na tlustý koberec vedle krémové pohovky. Místnost byla poměrně malá, ale podlahy z tmavého dřeva v kombinaci s vysokými stropy a světlou barvou zdí prostor opticky zvětšovaly. Velké, vyklenuté okno se zabudovaným posezením zaplavovalo pokoj přímým denním světlem. Zadívala jsem se na komodu, jež ve společnosti vysoké, nejspíš umělé palmy zabírala stěnu mezi oknem a dveřmi. To místo přesně odpovídalo mým potřebám. „Vadilo by ti, kdybych si sem pořídila psací stůl?“

„Do toho. Klidně vyhod' všechnen ostatní nábytek a nech si jen ten stůl, jestli chceš. Hlavně když mi co nejdřív ve schránce přistane další kniha. A další. A další... Chápeme se.“

„Zajímavý nápad, ale já ti nevím... Postel se mi nejspíš bude hodit.“

„Madeline, proboha, jsi spisovatelka. Všichni vědí, že ty spánek nepotřebují. Jsou živý alkoholem a temnými myšlenkami.“

Musela jsem se ušklíbnout. „Můžu to zkusit, ale nezaručuji kvalitu své tvorby.“

„Fajn, postel si můžeš nechat.“ Přesunula se k posuvným dveřím, které zabíraly prakticky celou stěnu naproti oknu, a odhalila ložnici skrytou za nimi. „Doufám, že naši princezně bude její nové ubytování vyhovovat.“

Moje srdce zaplesalo při pohledu na obrovskou postel z masivního dřeva. Prostorná koupelna a šatna, které k ložnici přiléhaly, byly třešničkou na dortu. „Mělo by to stačit.“

Meredith se vědoucně ušklíbala a skrz obývací mě zavedla do kuchyně s bílými skřínkami, tmavou deskou a spotřebiči z nerezové oceli. Ta se otvírala do malého jídelního koutu s kulatým stolem a spoustou přímého slunce, které dovnitř proudilo skrz masivní okna. Chyběly tu drobnosti, které z bytu činily domov, ale i tak jsem milovala každý centimetr.

„Mer, je to tu neskutečné. Hrozně moc dě...“

Varovně mi namířila prst na obličej. „Mluvila jsem svahilsky? Od teď děkování přijímám jen v psané formě a radši by mělo obsahovat spoustu sexy víláků.“

Kousla jsem se do tváře, abych si zabránila v úsměvu. Čert věděl, odkud pramenila její posedlost fiktivními chlapy, když se kolem ní motaly zástupy reálných exemplářů, ale nijak jsem jí to nezazlívala. Každý jsme měli nějakou slabost. Tou mojí byl Netflix. „Značím si.“

„Když jsme u psaní... Jak jsi na tom s tím spin-offem? Už máš hotovou osnovu?“

Ani zdaleka ne. Na psaní jsem celé týdny nesáhla, příliš rozptýlená rodinným drama, ale to Meredith nepotřebovala vědět. „Skoro.“

Jestli moji lež prokoukla, nedala to na sobě znát. Její výraz zůstal profesionálně zaujatý. „Pořád chceš psát o Darrynovi a jeho drahé, stojících na opačných stranách občanské války?“

Darryn byl vílí princ, jedna z vedlejších postav mojí první fantasy trilogie Na hraně temnoty. Při psaní poslední knihy jsem mu natolik

propadla, že jsem se rozhodla udělat z něj hlavního hrdinu vlastní série. „Takový je plán. Proč? Nelíbí se ti to?“

„Na mém názoru nezáleží, srdíčko. Důležité je, že tvoje fanyanky to budou hltat. Přeslazená romance s motivem zakázané lásky je přesně pro ně. Tak šup šup. Sednout a ťukat. A udělej si proboha něco s vlasy. Začínáš zezadu podezřele připomínat toho bezdomovce, co žije na lavičce poblíž vlakové stanice.“

„Ano, mami.“ Měl to být žert, ale to slovo mi zanechalo na jazyku hořkou pachut'. Během dospívání jsem si s matkou nebyla nijak blízká. Podstatně víc jsem si rozuměla s otcem – aspoň do okamžiku, než požádal o rozvod a odstěhoval se zpět do Anglie, zanechávaje za sebou moje zlomené, čtrnáctileté srdce. Po jeho odchodu nezbyl nikdo, kdo by mě a Libby zaštitil před matčinou obsesivní touhou po dokonalosti. Jelikož byla jediný rodič, který mi zbyl, zatnula jsem zuby a dalších deset let jsem se jí ze všech sil pokoušela zavděčit. Nestačilo to. Nakonec jsem to vzdala, přestala se snažit zapadnout do úhledné krabičky, kterou mi připravila, a vykročila vlastním směrem. Matčina nespokojenost s mojí volbou věnovat se psaní na plný úvazek vyústila v hádku, po které zůstal náš vztah v troskách.

Meredith významně nadzvedla obočí. „Tvůj kyselý obličej chápu tak, že jste se ještě neusmířily.“

„Od Velké hádky jsme spolu nemluvily. Bylo to...“ Zavrtěla jsem hlavou, abych tu vzpomínku zahнала. Jen přisypávala sůl do rány v mé hrudi, kterou mi matka zasadila. „Však už jsem ti o tom říkala. Matka dala jasně najevo, že se mnou skončila.“ Podobně jako můj otec, který se nemohl obtěžovat zvednout sluchátko víc jak jednou do roka, příliš zaměstnaný svou novou rodinou.

„To kvůli tomu máš blok?“

Viděla mi až do žaludku. „Nemám blok. Jen jsem teď neměla náladu psát.“

Dlouho studovala můj obličej, zvažovala další postup. Nakonec pokrčila rameny. „To spoustu věcí usnadňuje. Prostě ti náladu spravíme.“

Vzala mě kolem ramen a nasměrovala ke dveřím z bytu.

„Je sotva po poledni,“ připomněla jsem, protože mi bylo úplně jasné, jak mě plánovala rozveselit. „Nepůjdu s tebou pít.“

„Věř tomu, nebo ne, ale alkohol není univerzální odpovědí na všechno. Teda mojí jo, ale ty vyžaduješ úplně jiný přístup. Potřebuješ hýčkat.“

Zaryla jsem paty do země a zastavila náš postup. „Do striptýzového klubu taky nejdu.“

Protočila oči. „Neboj, tvoje nevinnost zůstane neposkvrněná. Beru tě do salónu krásy. S čistou pletí a novými nehty bude den hned vypadat líp.“ Skepticky si přeměřila můj rozcuchaný drdol. „Možná zvládnou něco udělat i s tím vrabčím hnízdem, co máš na hlavě.“

„Hej!“

„Neboj, budeme v nejlepších rukách.“

„Budeme? Netvrdila jsi náhodou, že mi to tu jen ukážeš a musíš se vrátit do práce?“

„Kašlu na práci. Přece nenechám svoji nejoblíbenější klientku na holičkách, když mě potřebuje.“

„Jsem si jistá, že ta manikúra, kterou už si v duchu vybíráš, s tím nemá nic společného.“

Nevinně se zaculila. „Netuším, o čem to blábolíš.“

Kapitola 2

MADDIE

POHODOVÉ ODPOLEDNE S MEREDITH BYLO PŘESNĚ TO, CO JSEM potřebovala. Po několikahodinovém, neskutečně relaxujícím pobytu v salonu krásy jsme si zašly na brzkou večeři, celou dobu se pečlivě vyhýbajíc všem byť jen vzdáleně ožehavým tématům. Moje nálada vystřelila vzhůru raketovou rychlostí, takže když mě Meredith vysadila před domem, doslova jsem překypovala elánem a nemohla se dočkat, až se vrhnu do psaní.

Při pohledu na tašky, které na mě čekaly v obývacím, mé nadšení mírně opadlo. Abych unikla otravnému nutkání, jež mě nabádalo vybalit, odebrala jsem se do blízké kavárny a s obřím hrnkem karamelového latté se usídlila v rohu místnosti, který poskytoval dostatečný klid na práci. Slova ze mě padala skoro sama, postavy mi ožívaly pod rukama, a než jsem se nadála, měla jsem hotovou první kapitolu a okamžitě navazovala druhou. Z psacího transu mě vytrhla až baristka, která mi přišla oznámit, že zavírají. S hořícími líčky jsem do sebe hodila zbytek kávy, nechala velkorysé dýško a pádila domů, odhodlaná naplno využít psací momentum, dokud trvalo.

Moji pozornost přitáhl otlučený černý džíp na příjezdové cestě, který musel patřit mému tajemnému spolubydlícímu. Žaludek se mi nepříjemně stáhl. Úplně jsem na něj zapomněla.

V hale jsem zastavila před sousedovými dveřmi, se zadržným dechem naslouchala zvukům televize, které ke mně tlumeně doléhaly, a snažila se rozluštit, co asi Alek sledoval. Tipovala jsem nějaký sport, možná americký

fotbal? Neměla jsem tušení, kdo dneska hrál, ale... Tak dost, teď jsem schválně zdržovala.

Zvedla jsem ruku, abych zakleपालa, ale s pěti centimetr od dřeva zaváhala. Vážně jsem litovala, že tu nebyla Meredith, aby nás představila. Komunikace s cizími lidmi mi dělala problémy – mírně řečeno. Stresovalo mě i objednat se po telefonu k doktorovi, vždycky jsem si celou konverzaci musela dopředu nacvičit. A co teprve škola... Na první pohled byste to nepoznali, ale pokaždé, když jsem musela před třídou přednášet referát, jsem se samou nervozitou málem pozvracela. Byl to jeden z mnoha důvodů, proč jsem nemohla následovat matčiny šlépěje a věnovat se právu. Zatímco ona pod tlakem fungovala skvěle, já z duše nesnášela, když se na mě upírala pozornost více lidí. Jako právnicka bych stála za starou bačkoru.

Odhodlání mě opustilo stejně rychle, jako přišlo. Znovu jsem ruku spustila. Přece jen už bylo po osmé večer, příliš pozdě na návštěvy. Alek by mě určitě považoval za nezdvořilou, kdybych ho otravovala v tuhle hodinu. Bude lepší přijít ho pozdravit až ráno. Nebo odpoledne.

Po špičkách jsem vystoupala do patra a opatrně za sebou zavřela dveře. Uvelebila jsem se na pohovce, opět ignorujíc tašky na zemi, a vrátila se k psaní. Prsty mi tančily po klávesnici, stěží zvládaly udržovat tempo s mojí splašenou myslí. Uculovala jsem se u pasáží, které jsem považovala za vtipné, a u emocionálně vypjatých částí se kousala do rtu, jak jsem namáhala mozkové závity ve snaze najít správná slova. Opustila jsem realitu, pohlcena příběhem vznikajícím mi pod rukama.

Když jsem konečně odložila notebook, bylo už hodně po půlnoci. Přestože jsem několik scén přeskočila a spousta dalších potřebovala upravit, udělala jsem ohromný kus práce. Zasloužila jsem si trochu se prospat.

Neobtěžovala jsem se přesouvat do ložnice a natáhla se na pohovce. Neměla jsem ani polštář, natož peřinu a povlečení, a nehodlala jsem spát na holé matraci. Sotva jsem zavřela oči, moje mysl se vrátila zpět k příběhu, běžel mi před očima jako film, ale únava byla silnější. Usnula jsem dlouho předtím, než jsem zjistila, jaké sladké překvapení měl osud přichystaný pro mého hrdinu v další kapitole.

ALEK

Zatím nejdůležitější den mého profesního života začal jako každý jiný. Vstal jsem za svítání, zaběhl osm kilometrů a dal si ledovou sprchu. Pak jsem se posadil ke kuchyňskému ostrůvku a přečetl si noviny, zatímco jsem popíjel proteinové smoothie. Můj jindy poklidný rituál narušovala skutečnost, že jsem stěží dokázal sedět v klidu. Tělem mi pulzovaly endorfiny ze cvičení doplněné o adrenalin vyplavovaný kvůli blížící se schůzce se Sierrou Cabotovou, vycházející hvězdou na trhu přírodní ženské kosmetiky. Svou firmu #milujse založila teprve před dvěma lety, ale už se zvládla vyšplhat mezi nejpopulárnější značky v oboru. Hodnota jejího majetku se odhadovala v řádech milionů a to nedávno oslavila teprve pětadvacáté narozeniny.

Na příští jaro chystala novou kolekci rtěnek a hledala marketingového ředitele pro připravovanou kampaň. O malovátkách jsem věděl kulový a nijak jsem netoužil svoje znalosti rozšiřovat, ale pro tuhle zakázku jsem byl ochotný se obětovat. Ztraceně jsem se nadřel, abych se dostal do užšího výběru kandidátů. Pomínu-li sentimentální osobní důvody, podobně významného klienta moje firma (která se skládala ze mě a mě samotného) potřebovala jako sůl. Jo, posledních pár měsíců to šlo dobře, ale kdybych se dokázal spokojit s dobře, dál bych pracoval pro marketingovou společnost, kde jsem přes rok otročil. Potom, co moje povýšení získala nějaká protekční dceruška, jsem se rozhodl, že dobře bylo pro žabaře.

Založením vlastní firmy jsem neriskoval jen úspory, ale i budoucnost. Potřeboval jsem pořádný průlom, který by mě z béčkové kategorie vystřelil na špici a utišil hlas v mé hlavě, co mi nepřestával našeptávat, že jsem udělal hroznou chybu. Spolupráce s #milujse by mi patřičné ujištění rozhodně poskytla. Musel jsem tu práci dostat.

Z domu jsem vyrazil odhodlaný udělat všechno pro to, abych svůj cíl splnil – i kdyby to znamenalo plazit se před Sierrou, dokud si nesesdru kolena. Schválně jsem do práce jezdil ještě před sedmou, protože město bývalo prázdné a nehrozilo, že zůstanu trčet v zácpě. Oprava – obvykle nehrozilo, že zůstanu trčet v zácpě. Tentokrát jsem se jí nevyhnul. Nějakému idiotovi se podařilo narazit do popelářů a zablokovat moji obvyklou cestu. Možná objížďka byla aktuálně rozkopaná, takže mi nezbývalo než čekat. Hasičům trvalo celou věčnost, než cestu uvolnili, a běžně patnáctiminutová jízda se natáhla přes hodinu.

Když jsem konečně dorazil do kanceláře, zapadl jsem do sraček ještě hlouběji. V patře nade mnou v noci praskla trubka a vytopila půl patra.

Moje kancelář to odskákala nejhůř, jelikož kalamita začala přímo nad ní. Zdi byly mokré, koberec nasáklý jako houba a všechn nábytek i elektroniku jsem rovnou mohl vyhodit.

Víc než třicet minut jsem strávil na telefonu s nějakým oslem z pojišťovny, než se konečně uráčil zvednout zadek a přišel se na tu pohromu podívat. Ujistil mě, že veškeré škody mi budou proplaceny v plné výši. Opravy ale nemohly začít, dokud se místnost pořádně nevysuší. Následující hodinu jsem se dohadoval se správcem budovy a snažil se mu vysvětlit, že nepřicházelo v úvahu, abych na kancelář čekal dva měsíce, které na rekonstrukci požadoval. Až když jsem se začal ohánět možnými právními postihy, se konečně umoudřil a přislíbil dát mi kancelář do provozuschopného stavu do tří týdnů.

Budovu jsem opouštěl tak namíchnutý, že mi z uší stoupala pára. Když se mi v kapse saka rozezvnil mobil, měl jsem sto chutí mrstit ho proti nejbližší zdi.

Hovor jsem přijal, aniž bych zkontroloval číslo volajícího. „Co?“

„Kde jsi, chlape? Říkal jsi, že tu budeš v devět. Vstal jsem speciálně kvůli tobě.“

Masonova otázka mě přiměla na místě zastavit a zkontrolovat hodinky. Hlasitě jsem zaklel a přidal do kroku. Bylo skoro půl desáté, schůzku se Sierrou jsem měl v jednu. Plánoval jsem se před ní zastavit u Masona a projít s ním svou prezentaci. O dámské kosmetice sice nevěděl o nic víc než já, ale měl titul z managementu obchodu a služeb a dokázal poznat dobrou příležitost na míle daleko. Navíc pro mě byl jako bratr, takže jsem plně věřil jeho názoru. Nikdy by mě nenechal jít na schůzku nepřipraveného, abych ze sebe udělal idiota.

„Nestíhám, promiň.“ Odemknul jsem džíp a spěšně nastoupil. „Ráno jsem přijel do vytopené kanceláře a doteď to řešil. Dej mi dvacet minut.“

„Fajn, počkám na tebe. K tvému štěstí mám dneska volno a nic se mi nechce.“

„Jak velkorysé.“

„Pak si to vyberu.“

Nevybere. Nepamatoval jsem si jediný případ, kdy by za svou pomoc zpětně něco chtěl. Nezáleželo na tom, jestli mi půjčil dvacet dolarů, když jsem si zapomněl peněženku, nebo jestli mě jel vyzvednout ve tři ráno na druhou stranu města, protože jsem byl příliš opilý, abych si dokázal

vzpomenout na vlastní adresu. To druhé se mimochodem stalo jen jednou během studia na vysoké a nebyl jsem na to nijak zvlášť pyšný.

Strčil jsem telefon do držáku na palubce, přepnul hovor na hlasitý odposlech a otočil klíčem v zapalování. Motor dvakrát divně štěkl a ztichl. Zat' al jsem zuby, zhluboka se nadechl nosem, abych potlačil hněv, který se mě opět snažil ovládnout, a zkusil nastartovat znovu. Nic. Oběma rukama jsem pevně sevřel volant a se zavrčením do něj několikrát bouchl hlavou. To už si ze mě někdo dělal srandu!

„Všechno v pohodě?“ zajímal se Mason.

Ani zdaleka. „Nestartuje mi auto.“

Mlčel, ale znal jsem ho skoro dvacet let. I přes telefon jsem poznal, že umíral touhou situaci okomentovat. „Ven s tím.“

„Minulý týden jsem ti říkal, že při řazení vydává děsné zvuky. Měl jsi ho vzít do servisu. Nebo ještě líp – rovnou na smetiště. Je to křáp, jsem překvapený, že vůbec ještě jezdí.“

Jo, to jsem si uvědomoval. Koupil jsem si tohle auto v sedmnácti a už v té době s ním byly problémy. Pořád jsem ale měl v živé paměti, jak táta zářil, když se mnou jel do autobazaru a pak mě učil řídit. Sentimentální část mě mi nedovolovala se džípu zbavit, i když mě opravy už přišly na víc, než kolik by stálo nové auto.

Divného zvuku, který Mason zmiňoval, jsem si všiml už před nějakou dobou, ale měl jsem plno práce s blížící se schůzkou se Sierrou. Chtěl jsem auto zavézt do servisu zítra, až bude po všem, a v kapse mě snad bude hřát pořádně naducaný šek. „Díky za radu, kreténe.“

„Někdo má dneska sluníčkovou náladu.“

„Divíš se mi? Celý ráno stojí za hovno.“

„Máš na sobě svůj oblek pro štěstí?“

Ve zpětném zrcátku jsem si srovnal kravatu. V tomhle obleku jsem získal svoji první zakázku a od té doby jsem ho nosil na všechna důležitá setkání. Zatím mě nezklamal. „Jo.“

„Tak přestaň vyšilovat. Všechno bude v pohodě.“

Přál bych si mít jeho víru.

„Pořád plánuješ přijet?“

„Když jsem bez auta? Ani náhodou, tvůj dům je na opačné straně města než restaurace, kde se mám se Sierrou setkat. Nehodlám riskovat, že přijdu pozdě.“ Na vteřinu jsem se zamyslel. „Možná bychom se mohli potkat u mě? Je to napůl cesty.“

„Aleku, kámo, jsem vytížený muž. Nemám čas...“

„Zrovna jsi řekl, že máš dneska volno a nic se ti nechce.“

„Fajn. Za půlhodiny jsem tam.“

Neobtěžoval jsem se s rozloučením, zavěsil a zavolal si Uber. O patnáct minut později jsem stál před malou kavárnou nedaleko svého bytu. Po tak náročném ránu jsem potřeboval nakopnout, a protože na alkohol bylo moc brzo, musel jsem si vystačit s kofeinem.

Kavárna byla v tuhle dobu prakticky prázdná. Zařadil jsem se za malou blondýnku v růžové teplákovce, kterou baristka zrovna obsluhovala, a čekal, až si dotyčná rozmyslí, jestli ke svému přeslazenému dýňovému latté chtěla muffin borůvkový nebo citrónový. V duchu jsem zaúpěl a rozhlédl se kolem v honbě za rozptýlením.

Moji pozornost si pro sebe okamžitě ukradla mladá brunetka usazená v rohu místnosti. Vypadala na pětadvacet, na sobě jednoduché černé triko a džínové šortky, pěknou tvář beze stopy make-upu, tmavé vlasy po ramena ledabyly napůl stažené. Na její nekonečně dlouhé, opálené nohy byla radost pohledět, ale podstatně víc než holá kůže mě přitahoval způsob, jakým hleděla na notebook před sebou. Ať dělala cokoli, byla do práce naplno ponořená, obočí stažené ve výrazu nejvyššího soustředění. Neodtrhla od monitoru oči ani ve chvíli, kdy se natáhla po obrovském hrnku a zvedla ho k ústům.

„Dobré ráno, co si dáte? Pane?“

Chvilku mi trvalo, než jsem zaregistroval, že na mě někdo mluvil. Bleskově jsem se obrátil k mladičké baristce, objednal si dvojité espresso a přesunul se k výdejnímu pultu, kde blondýna v teplákovce ještě čekala na svou objednávku. Přeletěla mě pohledem a svůdně zamávala řasami.

To víš, že jo. Vytáhl jsem z kapsy mobil a urputně předstíral práci, ačkoliv jsem jen projížděl Instagram. Blondýna uraženě zamlaskala, sebrala z pultu kelímek s papírovým sáčkem a odkráčela pryč. Pokračoval jsem ve scrollování, prodíral se záplavou fotek mimin a zasnubných prstenů. Jako by někdo v den mých třicetin před pár měsíci přepnul vypínačem a od té doby mé vrstevníky zajímaly jen svatby a zakládání rodin. Chtěl jsem oboje, ale ještě jsem nepotkal tu pravou, se kterou bych si budoucnost dokázal představit.

Chloupky na zátylku mi vstaly do pozoru, jak jsem na sobě ucítil něčí pozornost. Zvedl jsem hlavu a přeletěl místnost pohledem. Narazil jsem na

pár čokoládově hnědých očí, které mě zaujatě pozorovaly přes okraj obřího hrnku. Žena s notebookem.

Usmál jsem se. Možná tenhle den nebyl úplně ztracený.

Žena bleskově sklopila zrak, odložila hrnek a začala něco datlovat, opět naplno ponořená do práce. Trochu zklamání, ale nehodlal jsem ji rušit. Vrátil jsem pozornost k telefonu.

„Dvojité espresso pro Aleka.“

Poděkoval jsem baristce, přestože mě vyvolala naprosto zbytečně, nikdo jiný na objednávku nečekal. Ještě jsem se připraveného kelímku ani nedotkl a telefon v mé ruce se rozvibroval. Shlédl jsem na displej a krev mi zamrzla v žilách. Jenna. Věděla, že mě čekala důležitá schůzka. Nevolala by, pokud by nešlo o něco závažného.

Donutil jsem se polknout, abych uvolnil stažené hrdlo, a nasadil svůj nejlepší úsměv. „Bude vám vadit, když si to tu chvíli nechám?“ zeptal jsem se baristky a významně pozvedl mobil. „Musím to vzít.“

Nemohlo jí být ani dvacet, pod silou mého úsměvu celá roztála. Horlivě zavrtěla hlavou, tváře jí hořely. „Vůbec ne.“

Znovu jsem se na ni usmál a rychlým krokem zamířil do chodby vedoucí k záchodům, zoufalý po troše soukromí.

„Co se děje?“ zeptal jsem se místo pozdravu, sotva jsem hovor přijal. Srdce mi bušilo jako o závod.

„Dobré ráno i tobě, Aleku. Mám se skvěle, díky za optání.“

Jak jsem měl pamatovat na dobré vychování, když... Zhluboka jsem se nadechl a přiměl se nasadit příjemný tón. „Ahoj, Jenno, rád tě slyším. Tvůj milý hlas mi hned zlepšil den.“

Zasmála se. „Mnohem lepší.“

Fajn, to by stačilo. „Je všechno v pořádku?“

„V nejlepším. Jillian si užívá sluníčka na zahradě. Dneska má vynikající náladu.“

„Tak proč voláš?“

„Proč asi, bručouně? Chtěla jsem ti popřát hodně štěstí na schůzce.“

Připadalo mi, jako by mi z ramenou spadlo sto kilo. „Ježíši, Jenno. Vyděsila jsi mě k smrti.“

„Omlouvám se, nenapadlo mě, že... Vydrž chvíli.“ Odmlčela se, jak naslouchala tlumenému hlasu, kterému jsem nerozuměl. „Hned jsem tam,“ odpověděla a znovu se soustředila na mě. „Musím běžet. Takže tfuj tfuj, ať to dobře dopadne.“

Sluchátko ohluchlo. Strčil jsem telefon zpět do kapsy a vrátil se do kavárny. Žena s notebookem stála u výdejního pultu, prsty nedočkavě bubnovala do naleštěné desky. Po tváři se mi samovolně rozlil úsměv. Obvykle jsem ženy v pracovní době nebalil, ale poznal jsem znamení, když mě opakovaně praštilo do obličeje.

Přesunul jsem se jí za záda, zatímco jsem si v duchu připravoval vtipnou úvodní hlášku. Pokud odpoledne všechno půjde dobře, možná bych ji na oslavu mohl večer někam vzít. A pokud ne... Určitě by mě dokázala utěšit. Něco mi říkalo, že bych si obě možnosti náramně užil.

Kapitola 3

MADDIE

DO KAVÁRNY JSEM DORAZILA TĚSNĚ PŘED DESÁTOU. RANNÍ FRMOL DÁVNO pominul, na obsloužení čekali jen dva zákazníci. Zařadila jsem se do fronty a slintala nad vystavenými zákusky. Když jsem přišla na řadu, stálo mě hodně sebezapření, abych ignorovala lahodně vyhlížející čokoládový dortík a k sladkému latté si jako zodpovědný dospělý objednala něco aspoň vzdáleně zdravého.

S kávou v jedné a nudným šunkovým sendvičem v druhé ruce jsem se usadila u stejného stolku v rohu jako včera a pro jednou se nasnídala bez očí přilepených k monitoru. Podařilo se mi ukořistit možná pět hodin spánku, než mě probudilo hlasité bouchnutí vchodových dveří. Snažila jsem se znovu usnout, protože bylo nekřesťansky brzo, ale bez úspěchu. Nakonec jsem čas navíc, který jsem nedobrovolně získala, využila k vybalení.

Uložit můj skromný majetek na místo mi zabralo čtyřicet minut. Pak jsem se vrátila na pohovku, vydolovala z kabelky notýsek a sepsala si seznam všeho, co jsem si potřebovala pořídit. Dneska jsem rozhodně musela zaběhnout do obchodu pro pár nezbytností, ale většina věcí mohla počkat. Libby slíbila, že se po páteční ranní přednášce zastaví, aby mi pomohla se patřičně usídlit. Určitě ji bez problémů přemluvím, aby mě, svoji jedinou sestru, vzala do obchodáku koupit zbytek věcí ze seznamu.

Spokojená se svým plánem jsem se bleskově osprchovala, hodila na sebe oblečení, ve kterém jsem nevypadala jak vyčerpaná vysokoškolačka, co ztratila vůli žít, a vydala se zpět do kavárny. Ráno jsem potřebovala

aspoň jeden šálek kávy, aby mi naběhl mozek, a doma jsem ještě žádnou neměla.

Sotva jsem dojedla, vytáhla jsem notebook, odhodlaná před odchodem dokončit aspoň první scénu následující kapitoly, kde Darryna čekala bitka. Nesnášela jsem psaní bojových scén, protože moje znalosti rvaček byly značně omezené, o boji se sečnými zbraněmi nemluvě. Podstatně lépe mi šlo psaní popichování a romantiky mezi hlavními hrdiny. Fantasy knihy bohužel vyžadovaly občasnou akci, jak mi Meredith s oblibou připomínala, což byl jeden z důvodů, proč jsem stále častěji zvažovala psaní romancí. Tento žánr by eliminoval vysoké nároky na kvalitní budování světa i napínavý příběh a místo toho bych se mohla soustředit na postavy a jejich vztahy, což mě bavilo nejvíc. Naneštěstí mě fanoušci znali jako spisovatelku fantasy, a možnost, že je zklamání a moje další kniha bude propadák, mě příliš děsila, než abych se pro změnu žánru odvážila.

Protáhla jsem si krk, který jsem měla po spánku na gauči trochu ztuhlý, a vrhla se do práce. Začátek scény jsem měla během několika minut hotový, zastavujíc těsně před padnutím první rány. Zatímco jsem si třídila myšlenky, upíjela jsem kávu a přes okraj hrnku pozorovala okolí.

Zaujal mě tmavovlasý muž u pultu. Neviděla jsem mu do tváře, ale musel měřit aspoň metr osmdesát a tělo měl na první pohled pevné a vysportované, temně šedý oblek mu obepínal svaly tím nejlichotivějším způsobem. Podal mladé obsluhující bankovku a poodstoupil stranou, aby počkal na svou objednávku. Drobná blondýnka v křiklavě růžové teplákovce, která stála u výdejního pultu, na něm mohla oči nechat. Muž si jí nevšímal a vydoloval z kapsy mobil.

Musel vycítit, že ho někdo sledoval, protože zvedl hlavu a přeletěl místnost pohledem. Jeho tvář byla dokonale souměrná, s výrazně řezanou čelistí, dlouhým nosem a hustým obočím klenoucím se nad světlými očima. Blondýna rozhodně měla důvod ho okukovat.

Podíval se přímo na mě a na rtech mu vykvetl náznak oslňujícího úsměvu. Všechna krev z těla se mi nahnala do obličeje. Přistižena při činu.

Bleskově jsem sklopila zrak a odložila hrnek na stůl. Prsty se mi roztančily po klávesnici, jak mi v hlavě vyvstala představa Darryna, který po svém sokovi před útokem blýskl stejným úsměvem. Znovu jsem se natáhla po kávě, ale když jsem si hrnek přiložila k ústům, žádná se v něm nenacházela. V duchu jsem zaklela. Když jsem se v psaní rozjela jako teď, neustálý přísun cukru a kofeinu mi pomáhal udržet tempo.

Chvátala jsem k pultu a požádala baristku o další kávu. Čokoládový dortík na mě z vitríny opět úpěnlivě volal. Ze všech sil jsem se snažila ho ignorovat. Kdyby matka věděla, že jsem to vůbec zvažovala, trefil by ji šlak.

Na druhou stranu, hrát si na hodnou dcerušku už jsem vzdala. „Ještě prosím kousek čokoládového dortu, děkuji.“

Sledovala jsem baristku, jak mi připravovala kávu, netrpělivá vrátit se do práce. Na pultě čekal malý kelímek, který pravděpodobně patřil elegantovi v obleku, protože byl poslední zákazník, kterého jsem tu viděla. Možná si odskočil na toaletu. Naklonila jsem hlavu na stranu, abych si přečetla jméno na kelímku. Čert věděl, proč jsem ho toužila znát. Ať jsem se ale snažila sebevíc, nedokázala jsem ten klikyhák rozluštit.

„Tady máte.“

S poděkováním jsem si převzala objednávku a vykročila zpět ke svému stolu. Nebo jsem se o to spíš pokusila. Sotva jsem se otočila, narazila jsem do betonové zdi, která se tvářila jako mužská hrud'. Překvapeně jsem uskočila, moje vyjeknutí následoval zvuk tříštícího se nádobí. Rozlitá káva mi vystříkla na holé nohy, páčila mě na kůži. Můj vysněný dortík skončil rozplácnutý na bělostné košili.

„Panebože, hrozně se omlouvám!“ Sebrala jsem z pultu papírové ubrousky a snažila se tu čokoládovou pohromu vyčistit, ale jen jsem skvrnu rozmazávala. „Neviděla jsem vás.“

„Nechte to být,“ zavrčel drsný hlas. „Udělal jste dost.“

Spustila jsem ruce a zvedla pohled k muži, do kterého jsem vrazila. Reálně mě nemohl převyšovat o víc než půl hlavy, ale nějak se mu dařilo tyčit se vysoko nade mnou. Po úsměvu, který mi před chvílí věnoval, nebylo ani památky. Jeho ledově modré oči planuly vztekem, vyvolávaly ve mně touhu, aby se země pode mnou rozevřela a spolkla mě, jen abych jim nemusela déle čelit.

„Omluvila jsem se,“ zamumlala jsem, hlas přiosřený špetkou podráždění. Jo, jasně, to já narazila do něj, ale neudělala jsem to schválně. Nemusel se chovat jako hulvát.

„Omluva mi košili nevyčistí.“

Obličej mi hořel a moje rostoucí podráždění situaci nijak nepomáhalo. Kousla jsem se do jazyka, abych udusila ostrou odpověď. Aspoň jeden z nás musel pamatovat na dobré vychování, nebo se věci mohly rychle a

ošklivě zvrtnout. „Jestli jde o to, samozřejmě zaplatím za čistírnu. Pokud mi na sebe dáte kontakt...“

„Zapomeňte na to. Ale příště se laskavě dívejte na cestu.“ S tím se otočil a zaplul zpátky na záchody.

Za jiných okolností by mi situace nakonec asi přišla vtipná. Vždycky jsem si myslela, že podobně trapná první setkání se stávala jen v romantických filmech a heleme se, ona se děla i ve skutečnosti. Otrávení mi nedovolovalo tu ironii řádně ocenit. Pomohla jsem baristce uklidit nepořádek, který jsem nadělala, nechala jí nějaké peníze za rozbité nádoby a spěšně si sbalila věci. Příznivá atmosféra na psaní byla úspěšně zničena. Mohla jsem se vrátit domů.

Vyšla jsem z kavárny a koutkem oka ve výloze zahlédla, že mě muž v obleku o vteřinu později následoval. Upřela jsem pohled před sebe, odhodlaná si ho nevšimat, dokud se naše cesty nerozdělí. Jenže když jsem na konci ulice zahnula za roh, jeho kroky stále zněly za mnou, příliš blízko, než aby mi to bylo příjemné. Vnitřnosti se mi nepříjemně stáhly, jak mi hlavou probleskly děsivé vzpomínky.

Stalo se to během posledního ročníku na vysoké škole, těsně před promocí, když jsem večer odcházela z knihovny, kde jsem se celý den připravovala na závěrečnou zkoušku z práv. Bylo už hodně pozdě, kampus zel prázdnotou, ale čekala mě jen krátká cesta na parkoviště, kterou jsem absolvovala už stokrát předtím. Muži v mikině s kapucí, kterého jsem minula, jsem nevěnovala pozornost – dokud jsem nezaslechla, že mi za zády prudce změnil směr a vydal se za mnou. Rychle mě dohnal, popadl za paži a táhl do stínů uličky mezi budovami. Zaječela jsem, ale ten zvuk trval jen zlomek vteřiny, než mi pusu překryla ledová dlaň a umlčela mě. Naštěstí se členové školní ochranky nacházeli nedaleko a slyšeli mě. Přiběhli na pomoc a útočník se dal na útěk, aniž by mi nějak ublížil.

Nezahlédla jsem jeho obličej, ale jeho temná figura mě nepřestávala pronásledovat. Měsíce jsem chodila na terapie, než jsem znovu dokázala po setmění vyjít sama ven. I po více než roce od útoku jsem stále měla noční můry o tom, co by se stalo, kdyby ochranka nedorazila včas. Taky jsem teď u sebe pořád nosila pepřový sprej, i když jsem šla jen vynést odpadky. Nehodlala jsem nic riskovat.

Muž z kavárny se mě nesnažil okrást ani znásilnit, tím jsem si byla jistá. Stejně jsem ale nedokázala setřást děs, který se mi plazil tělem. O co mu šlo? Chtěl mi snad znovu vynadat? Nějak se pomstít?

Zrychlila jsem a našpicovala uši, abych zjistila, jestli mě muž napodobil. Nic. S povzdechem jsem zavrtěla hlavou. Znovu jsem se nechala ovládnout strachem. Zabočila jsem do mojí ulice, už jsem ale nezpomalila, dokud jsem nezastavila před domem. Mimoděk jsem se ohlédla směrem, kterým jsem přišla, a srdce se mi na okamžik zastavilo. Muž z kavárny ke mně mířil dlouhými kroky, rychle zkracoval vzdálenost mezi námi.

Co po mně krucinál chtěl?

Mým prvním instinktem bylo prchnout dovnitř, zamknout na čtyři západy a zavolat policii. Rozum mě zastavil, nabádal mě, abych nepřeháněla a zbytečně situaci nedramatizovala. Byl jasný den, kolem se pohybovala spousta lidí a muž nevypadal jako šílenec, který by mě napadl před svědky. Dokážu se s ním vypořádat sama.

Strčila jsem ruku do kabelky, pevně sevřela pepřový sprej pro případ, že by si chtěl něco zkusit, a čekala, než ten hrubián překoná zbylou vzdálenost. Srdce mi bušilo jako o závod, zrychlovalo s každým jeho krokem.

„Co máte sakra za problém?“ zeptala jsem se, sotva se muž ocitl dostatečně blízko. Nějak se mi podařilo znít namíchnutě a vyplašeně zároveň.

Zastavil možná dva metry přede mnou a měl tu drzost vypadat zmateně. „Prosím?“

„Co. Po. Mně. Chcete? Jestli se mě snažíte vyděsit, abyste mi vrátil tu...“

„Nemám tušení, o čem mluvíte, a je mi to upřímně ukradené,“ přerušil mě strohým, otráveným tónem. Znovu se dal do pohybu, vykročil přímo ke mně.

Puls mi vystřelil do závratných výšin, jak mi tělo sevřela panika. Bez přemýšlení jsem tasila pepřový sprej a namířila ho tomu chlapovi na obličej. „Nepřibližujte se!“

Na místě se zarazil, oči na vrch hlavy. Jeho překvapení rychle nahradil hněv. „Zbláznila jste se, ženská? Dejte to pryč, než zavolám policii! Nemůžete na lidi bezdůvodně vytahovat pepřový sprej!“

Vzpurně jsem vystrčila bradu a nechala ruku se sprejem přesně tam, kde byla. „Mám právo se bránit.“

„Co vás ohrožuje?“

„Úchylák.“

„Tak já jsem úchylák? Vtipné, vezmeme-li v úvahu, jaká to tvrdí bláznivka.“

Touha vyprázdnit mu do obličeje celý sprej okamžitě několikanásobně stoupla. „Neznám vás, tudíž nemůžu tušit, jaké máte úmysly. Dělán si obavy o svoji bezpečnost.“

„Nesledoval jsem vás,“ zavrčel skrz zaťaté zuby. „Měli jsme stejnou cestu.“

„A kam přesně máte namířeno?“

„Domů – ne že by vám do toho něco bylo. Bydlím tady.“ Kývl směrem k domu po jeho pravici.

Krev mi ztuhla v žilách, když mi došel pravý význam jeho slov. Pepřový sprej najednou vážil snad tunu. Ruka mi samovolně klesla k boku.

„Aleku?“ zeptala jsem se přiškrceně. Vesmír měl pořádně zvrácený smysl pro humor.

Zamračil se. „Odkud znáte moje jméno?“

Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla nosem, abych potlačila nevolnost. Nepomohlo to. Znovu jsem se podívala na hulváta, který byl mým novým spolubydlícím, a přinutila se k omluvnému úsměvu. Tvář jsem měla ztuhlou, mimické svaly mě odmítaly poslouchat. „Jsem Maddie.“

„Mělo by mi to něco říkat?“

„Včera jsem se nastěhovala do bytu nad vámi. Meredith tvrdila, že vám o mně řekla.“

Tiše zaklel. „Jednoduše dokonalé.“ To byl očividně konec konverzace, protože se rázně otočil a zamířil k domu.

Vrátila jsem pepřový sprej do tašky a následovala Aleka ke vchodovým dveřím. Když jsme vstoupili do haly, musela jsem se hodně přemáhat, abych se okamžitě neutíkala schovat do patra, kde bych mohla předstírat, že se tohle nepříjemné setkání nikdy nestalo. Pokud jsme měli koexistovat, musela jsem se aspoň pokusit vyčistit vzduch.

„Ještě jednou se omlouvám za tu košili. A za všechno, co následovalo. Nemohli bychom...“

Odemkl svůj byt, vešel dovnitř a zabouchl dveře.

Vzdemula se ve mně mohutná vlna zlosti, rozlila se mi žilami jako jed. To nemyslel vážně!

Kousla jsem se do jazyka, abych ovládla nutkání ho přes dveře poslat někam, a vyběhla schody do patra. Bylo mi tak trapně, že jsem si přála toho chlapa už nikdy nepotkat. Když se k tomu přidal ještě žhnoucí vztek, měla jsem *takhle* blízko k tomu, abych si sbalila věci a zmizela odtud. Jenže dobrých bytů bylo v okolí jako šafránu a další pobyt v hotelu bych

nezvládla. Nejdřív bych přišla o poslední zbytky přičetnosti, a potom i o život, protože pokud jí nový rukopis nedodám včas, Meredith mě přetrhne.

Pomineme-li toho nevychovaného idiota dole, všechno ostatní tady se zdálo perfektní. Nemohla jsem se bytu vzdát. Jestli moje další interakce s Alekem budou stejně nepříjemné, prostě zatnu zuby. Když jsem se víc jak dvě dekády zvládla potýkat s matkou, jednoho otravného souseda určitě zvládnou taky.

ALEK

Zabouchl jsem za sebou dveře a utlumil našťvaný hlas Madeline. Bylo to ode mě vrcholně nezdvořilé? Ano. Ale měl jsem toho dneska po krk i bez zbytečné hádky a nevěřil jsem si, že bych se dokázal chovat civilizovaně, pokud mi bude dál brnkat na nervy.

Se zaúpením jsem se svalil na pohovku a povolil si kravatu. Jak se můj den mohl podělat v tolika ohledech?

O pět minut později mi Mason poslal zprávu, že dorazil. Zabzučel jsem mu vchodové dveře a šel otevřít dveře od bytu. Na sobě měl jako obvykle vybledlé džíny a šedé tričko s krátkým rukávem, potetované paže vystavené na odív. Přestože byl jeden z nejslušnějších chlapů, co jsem znal, díky jeho tetování, vysoké, svalnaté postavě a krátkému plnovousu byste si ho snadno mohli splést se členem pouličního gangu. Beanie čepice, kterou si v poslední době tolik oblíbil, ten dojem jen umocňovala. Pořád bylo moc vedro na čepici jakéhokoli druhu mimo kšiltovku, ale jeho volbu jsem nekomentoval. Nové zuby by přišly zatraceně draho.

„Promiň, trochu jsem se...“ Zmlkl, když si všiml hnědé skvrny na mé košili. Oči se mu překvapeně rozšířily. „Přípletl ses do souboje s jídlem? Nebo potřebuješ naučit, jak správně používat příbor?“

Musel jsem se hodně přemáhat, abych mu nezabouchl před nosem. „Seznámil jsem se s novou spolubydlící,“ odušil jsem a nechal ho projít do bytu.

Nechápavě zamrkal. „Prosím?“

„Narazili jsme na sebe v kavárně za rohem. Doslova.“

Semkl rty ve snaze udržet si neutrální výraz, ale ramena se mu třásla potlačovaným smíchem. „Musel jsi udělat dojem, když po tobě hodila dortem.“

Probodl jsem ho varovným pohledem.

Zvedl ruce na znamení kapitulace. „Chápu, nemáš náladu na žerty. Ale než se dáme do práce, mám ještě jednu otázku.“

Jak jinak. „Poslouchám.“

„Je to kus?“ Vědouný úšklebek, se kterým tu otázku pronesl, mě přiměl protočit oči. Na Madeline se rozhodně hezky dívalo, o tom žádná. Její nesnesitelná osobnost ale negovala jakékoli známky přitažlivosti, které bych k ní jinak mohl pociťovat.

„Ty nejbláznivější ženské vždycky jsou, ne? Musí nějak vykompenzovat, že to v hlavě nemají v pořádku.“

Ten zmetek měl tu drzost se rozesmát. „Aspoň se nebudeš nudit.“

„Skončil jsi?“

„Ano, prosím.“

„Výborně. Teď sklapni, sedni a poslouvej. Do schůzky se Sierrou zbývají dvě hodiny. Nehodlám promarnit už ani minutu.“

Sotva jsem ji spatřil, věděl jsem, že nadcházející schůzka bude propadák. Zaprvé, malá, buclatá žena, která dorazila k mému stolu, nebyla Sierra Cabotová. Mohlo jí být kolem třiceti, na sobě měla tmavý kalhotový kostýmek, blond vlasy stažené do pevného drdolu. Její tvář s ostrými rysy se zdála vytesaná z ledu, jasně rudá rtěnka kontrastovala s její světlou pletí, dávala jí nezdravý nádech.

Za druhé, její bledé oči překypovaly špatně maskovanou nelibostí.

Přivítala mě bez špetky vřelosti v hlase. „Dobré odpoledne, pane Kowalski.“

Okamžitě jsem byl na nohou, abych jí potřásl nataženou pravicí. O víc než hlavu jsem ji převyšoval, její drobná dlaň se v mojím ztrácela. O to pevněji mi ruku sevřela.

„Jsem Helene Isemanová, personální ředitelka #milujse.“

Věnoval jsem jí svůj nejlepší úsměv. „Rád vás poznávám.“